

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 983/2016
06.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.С., због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.С., адвоката А.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 133/2015 од 21.01.2016. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 45/16 од 15.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.С., адвоката А.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 133/2015 од 21.01.2016. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 45/16 од 15.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави К 133/2015 од 21.01.2016. године, окривљени Н.С. оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити под условом да окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 2.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења док је оштећени ПД "Ј." д.о.о. Н., "Е." З., упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 45/16 од 15.04.2016. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Н.С. и пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 133/2015 од 21.01.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Н.С., адвокат А.Г. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и одлучити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда односно да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.С., адвоката А.Г., је неоснован.

Бранилац окривљеног Н.С., у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон, без конкретизовања коју одредбу закона су нижестепени судови повредили, а из образложења захтева и навода да умишљај окривљеног није био усмерен на самовласно прибављање права за које сматра да му припада, због чега се у његовим радњама не стичу законска обележја кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. ЗКП по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 330. став 1. КЗ прописано је да ће се новчаном казном или затвором до једне године казнити онај ко самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада.

Према законском опису овог кривичног дела радња извршења истог састоји се у самовласном прибављању неког права окривљеног или права за које сматра да му припада, а у односу на коју радњу извршилац може поступати искључиво са директним умишљајем.

Сходно цитираној законској одредби из члана 330. став 1. КЗ, по оцени Врховног касационог суда из изреке и одговарајућег дела образложења правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени Н.С. критичном приликом у урачунљивом стању, свестан свога дела и да је исто забрањено, те желећи његово

извршење самовласно прибављао право за које сматра да му припада, дакле, по налажењу овога суда, а супротно наводу из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у изреци правноснажне пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ.

Потом, бранилац у поднетом захтеву указује да је окривљеном повређено право на одбрану на тај начин што суд није извршио вештачење целокупне инсталације од стране стручног лица – судског вештака или стручног лица електро-инжињерске струке, те да изведени докази не пружају поуздан основ за закључак да је окривљени извршио кривично дело у питању за које је оглашен кривим.

По оцени Врховног касационог суда, изнетим наводима захтева оспорава се чињенично стање утврђено у првостепеној, а потврђено другостепеном пресудом.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.С. указује не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.С. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.